

РЕШЕНИЕ

№ 18210

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА**

при участието на секретаря **МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА** Гражданско дело № 20231110125432 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т С“ ЕАД против Г. К. Д. и С. К. Д..

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 6 находящ се в гр. София, ж.к. „.. аб. № 259828. Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата **749, 50** лв. главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. - м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до изплащане на вземането;

сумата **202, 45** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.;

сумата **21, 64** лв. главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до изплащане на вземането;

сумата **5, 27** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да му заплати исковите суми в условията на разделност, както следва: Г. К. Д. – 1/2 и С. К. Д. – 1/2. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, с който оспорват исковите по основание и размер. Оспорват

качеството си на клиенти на топлинна енергия за исковия период, съществуването на облигационно правоотношение с ищеца. Считат, че начислените стойности не са реални. Позовават се на давност. Молят съда да отхвърли предявените искове. Претендират разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Представено е писмо от Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“, в което се сочи, че с протокол № 10/29.05.1972 г. срещу отчужден имот, намиращ се на ул. „.....“ № 13, на отчуждения собственик Д И Ч е определено да бъде обезщетен с жилище – “.“. Към писмото е приложен посоченият Протокол № 10, като в същото се сочи и че в този период не са издавани заповеди по ЗТСУ, а са издавани нотариални актове за собственост по реда на чл.55 ЗПИНМ. Такъв нотариален акт не е представен по делото.

Представен е договор за продажба на държавен недвижим имот от 30.12.1987 г., по силата на който К. Гев. Д. и Ж. Г. Д. са придобили собствеността на следния недвижим имот: апартамент № 6, находящ се в гр. София, бул. „К“ (ж.к. „Красно село“), бл. КК състоящ се от: три стаи, столова и кухненски бокс, със застроена площ от 101, 17 кв.м.

Видно от справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.09 г., налице са данни за развод към 18.01.1993 г. и за промяна на фамилията на Ж. Г. Д., както следва – Ж. Г. Х. към 08.03.1995 г.

С молба от 06.05.1993 г. Ж. Г. Х. е поискала откриване на партида за имота на нейно име, посочвайки че семейството ѝ се състои от трима членове.

Видно от удостоверение за наследници от 01.06.2023 г., изд. от Столична община, Ж. Г. Х. е починала на 24.04.2021 г., като е оставила наследници по закон: Г. К. Д. – син, и С. К. Д. – дъщеря.

Видно от представения протокол от проведеното Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в гр. София, бул. „К“ № 13 от м.04.2002 г., етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „Т С ЕООД“, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение, в т.ч. под № 6 от списъка – Ж. Г. Х., удостоверила наличието на 5 бр. радиатори с 4 бр. ИРРО и 4 бр. термостатни вентили.

Представен е договор от 23.04.2002 г., сключен между ЕС като възложител и „Т С ЕООД“ като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки – 4, 20 лв. на измервателен уред.

Представен е договор, сключен между „Т С“ ЕАД – възложител и „Т С ЕООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице В. Т., се установява, че процесната сграда се топлоснабдява от три абонатни станции, като постъпващата топлинна енергия се отчита от 2 бр. общи топломери, които се отчитат по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се сменя показанието на топлинна енергия в 0.00 часа на първо число от месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители – за отопление /имот и сградна инсталация/. В случая технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие. Дяловото разпределение през исковия период е извършвано от фирма „Т С ЕООД в края на всеки отоплителен сезон. Изчисленията са извършени в съответствие с действащата към процесния период нормативна уредба за топлоснабдяването. За исковия период е начислена топлинна енергия за отопление на имота за 1 бр. щранг-лира, като за имота има отчети и на 4 бр. ИРРО с показания – 0. Начислена е топлинна енергия за БГВ, както следва: за периода м.05.2019 г. – м.04.2020 г. въз основа на отчет на 1 бр. водомер на 08.06.2020 г. с показание – 0, а за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г. – при условията на неосигурен достъп, за което е съставен протокол от ФДР. Начислена е и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация.

Констатира се, че стойността на доставената топлинна енергия през исковия период възлиза на сумата от 1 537, 67 лв., представляваща сбор на начислената по прогнозни стойности сума от 1 532, 27 лв. и сумата за доплащане от изравнителни сметки в размер на 5, 40 лв. В посочената сума не са включени предишни неплатени просрочени суми и лихви по тях.

Констатира се също, че са извършвани метрологични проверки на двете СТИ, последната от които – със срок до 08.06.2023 г., съответно – 09.06.2023 г., т.е. след края на исковия период, като не са констатирани отклонения.

Констатира се дължимата сума за дялово разпределение в размер на 21, 64 лв. за периода м.04.2020 г. – м.04.2021 г.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещото лице Елена И., че са налице плащания на сума в общ

размер 99, 66 лв. по фактури за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г.

Според заключението на ССЕ непогасеното задължение възлиза на сумата 749, 50 лв. – след намаляване на задължението с плащанията по общата фактура за 2020 г. и 2021 г. и годишно изравняване.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

От представения по делото договор за продажба на държавен недвижим имот от 30.12.1987 г. се установява, че К. Гев Д. и Ж. Г. Д. са придобили собствеността на процесния недвижим имот.

Изводи в различен смисъл не следват от представения с писмо на Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“, протокол № 10/29.05.1972 г., който не е придружен с издаден нотариален акт и след съставяне на който е налице акт за собственост от 1987 г., легитимиращ К. Гев Д. и Ж. Г. Д. като собствени към момента на съставянето му.

По делото не се твърди и установява към момента на придобиване на имота приобретателите да са били в брак, с оглед на което съдът намира, че той е придобит в условията на обикновена съсобственост – по 1/2 от всеки от тях.

Видно от удостоверение за наследници от 01.06.2023 г., изд. от Столична община, Ж. Г. Х. е починала на 24.04.2021 г., като е оставила наследници по закон: Г. К. Д. – син, и С. К. Д. – дъщеря, придобили на основание чл.5, ал.1 ЗН по 1/4 ид.ч. от имота по наследяване от майка им.

По делото не се твърди и установява К. Гев. Д. да е починал, а и посоченото обстоятелство би се явило ирелевантно, доколкото исквете в настоящото производство са предявени срещу двамата ответници в качеството им на наследници единствено на майка им Ж. Г. Х..

Следователно за периода до настъпване смъртта на Ж. Г. Х. (24.04.2021 г.) ответниците отговарят за задълженията ѝ по арг. от чл.60, ал.1 ЗН, а след този момент и до края на исковия период – в качеството на съсобственици по наследяване от майка им.

От качеството на ответниците на съсобственици произтича качеството им на клиенти на топлинна енергия за битови нужди.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

С оглед изложеното се налага извод за съществуването на облигационно правоотношение с ищцовото дружество за исковия период.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредбата за топлоснабдяването.

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършено от „Т С ЕООД. Третото лице-помагач е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период, в какъвто смисъл са и ангажираните по делото писмени доказателства.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно реално потребената от ответника топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобщило, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба. Констатира се, че стойността на доставената топлинна енергия през исковия период възлиза на сумата **1 537, 67** лв., представляваща сбор на начислената по прогнозни стойности сума от **1 532, 27** лв. и сумата за доплащане от изравнителни сметки в размер на **5, 40** лв.

Размерът на задължението съобразно заключението на ССЕ, която е взела предвид извършените плащания, сума за възстановяване от изравняване и годишно изравняване, е в размер на сумата **749, 50** лв.

Ответниците своевременно са заявили възражение за изтекла погасителна давност, във връзка с което съдът намира следното:

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32, ал.1, т.е. прогнозните суми по ежемесечните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата по чл.32, ал.2, т.е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Исковата молба е подадена на 12.05.2023 г., с оглед на което към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 12.05.2020 г., каквито в случая се явяват вземанията за периода м.05.2019 г. – м.02.2020 г. (вземането за м.02.2020 г. става изискуемо на 15.04.2020 г.).

Този период е предмет на общата фактура № 1005568514/31.07.2020 г., издадена за сумата 846, 97 лв. От тази фактура погасено по давност е вземането до размера на сумата 591, 87 лв., с оглед на което е налице остатък от 255, 10 лв. Видно от заключението на ССЕ, задължението по тази фактура е намалено със сума, която надвишава погасеното по давност, в размер на общо 760, 45 лв., т.е. от задължението по фактурата се претендира сума в размер на 86, 52 лв.

Вземането по общата фактура за периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г., който не е погасен по давност, в размер на 725, 53 лв. е намалено с платената сума от общо 99, 66 лв. и увеличено със сумата 37, 11 лв. непогасени изравнителни сметки, което е налице дължим остатък от 662, 98 лв., видно от заключението на ССЕ.

С оглед изложеното, вземането за непогасения по давност период м.03.2020 г. – м.04.2021 г. възлиза на сумата **749, 50** лв. (86, 52 лв. + 662, 98 лв.), а за периода м.05.2019 г. – м.02.2020 г. искът следва да се отхвърли като погасен по давност.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/4 от посочената сума (за по 187, 38 лв.).

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Не се дължи мораторна лихва върху погасените по давност главни вземания по арг. от нормата на чл.119 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за

топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва върху непогасените по давност вземания, начислена за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г., в размер на сумата **202, 45** лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/4 от посочената сума (за по 50, 61 лв.).

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия.

Установи се по делото, че за исковия период м.04.2020 г. – м.04.2021 г. от страна на „Т С ЕООД е извършвана услугата дялово разпределение за процесния имот на стойност исковата сума **21, 64** лв., определена според заключението на СТЕ и ССЕ и счетоводна справка на ищеца (л.23).

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/4 от посочената сума (за по 5, 41 лв.).

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 350, 62 лв. разноси по делото, съобразно уважената част от исковете, които следва да бъдат понесени по равно от страните.

От страна на процесуалния представител на ответниците се претендира адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита по чл.38, ал.2 ЗА в размер на по 400 лв. за всеки от тях.

Съдът намира за неоснователно възражението на ищеца, че следва да се определи едно възнаграждение, тъй като е подаден един отговор на исковата молба за двамата ответници, които се представляват от един адвокат.

В процеса двамата ответници се представляват от адв. К., която има право на възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА за всеки от тях, като въпрос на избор на процесуална защита е дали същата ще депозира два отделни отговора на искова молба, или един от името и на двамата ответници, като в проведеното ОСЗ същата се явява процесуален представител и на двамата ответници, с оглед на което съдът намира, че следва да ѝ се определи възнаграждение за всеки от тях в размер на по 400 лв. (общо 800 лв.) съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

От тази сума ѝ се дължи сумата от общо 402, 20 лв., съобразно отхвърлената част от исковете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. К. Д., ЕГН ***** и С. К. Д., ЕГН ***** да заплатят на „Т С“ ЕАД, ЕИК .., на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

Г. К. Д.:

сумата **187, 38** лв., представляваща 1/4 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 6 находящ се в гр. София, ж.к. „, аб. № 259828, за периода м.03.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 12.05.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **50, 61** лв., представляваща 1/4 от мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.;

сумата **5, 41** лв., представляваща 1/4 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 12.05.2023 г. до изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ иска за стойността на топлината енергия за сумата над **187, 38** лв. до **374, 75** лв. и за периода м.05.2019 г. – м.02.2020 г.; иска за мораторна лихва върху нея за сумата над **50, 61** лв. до **101, 22** лв.; иска за цената на дяловото разпределение за сумата над **5, 41** лв. до **10, 82** лв. и иска за мораторна лихва върху него – в пълния предявен размер от **2, 63** лв. за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.

С. К. Д.:

сумата **187, 38** лв., представляваща 1/4 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 6 находящ се в гр. София, ж.к. „, аб. № 259828, за периода м.03.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 12.05.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **50, 61** лв., представляваща 1/4 от мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.;

сумата **5, 41** лв., представляваща 1/4 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 12.05.2023 г. до изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ иска за стойността на топлината енергия за сумата над **187, 38** лв. до **374, 75** лв. и за периода м.05.2019 г. – м.02.2020 г.; иска за мораторна лихва върху нея за сумата над **50, 61** лв. до **101, 22** лв.; иска за цената на дяловото разпределение за сумата над **5, 41** лв. до **10, 82** лв. и иска за мораторна лихва върху него – в пълния предявен размер от **2, 63** лв. за периода 15.09.2020 г. – 26.04.2023 г.

ОСЪЖДА Г. К. Д., ЕГН ***** и С. К. Д., ЕГН ***** да заплатят на „Т С“ ЕАД, ЕИК .., на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата от **350, 62** лв. разноси и юрисконсултско възнаграждение по делото, както следва:

Г. К. Д. – **175, 31** лв. и С. К. Д. – **175, 31** лв.

ОСЪЖДА „Т С“ ЕАД, ЕИК .. да заплати на адв. Н. К., на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от **402, 20** лв., представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита на ответниците по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Т С ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____